

ולתפארת מדינת ישראל

מארגני טקס הצתת המשואות של יום העצמאות לא ביקשו מן החתום מעלה עזרה בניסוח הטקסטים של מעלי המשואות, וחבל.

למזלנו, לפעמים אפשר להגיש עזרה גם אם הזקוק לעזרה אינו מבקש מפורשות [למשל: להזמין משפחה מאזורי הטילים להתארח בביתכם]. על כן, ברוח הימים הטרופים והלילות הקסומים [בקאסמים והמסתעף], אניח כאן את הטקסטים לשימוש מארגני הטקס ולתפארת מעלי המשואות.

1.

אני, ראובן בן נוח וברוריה, חקלאי עמל ויגיע כפיים, דור שלישי בארץ, מצית משואה בזאת לכבודם שלי ושל חבריי החקלאים טרוטי העיניים, אשר חרשו בזעת אפיים, זרעו בכסיסת ציפורניים, עדרו וניכשו ריססו והשקו בלילות החורף הכפוריים ובאשמורות הבקרים הצוננים על חשבון ההלוואות הבנקאיות, שילמו לפועלים התאילנדים דבר חודש בחודשו משכורות וזכויות סוציאליות על חשבון ההכנסות העתידיות לבוא, ובאחד הימים הבהירים כאשר השיכולים מזהיבים בקמתם, הריחו את ריח העשן השחור המיתמר ועולה מן השדות הנבערים באשכול קליל של בלונים צבעוניים אשר שוגרו על ידי ארבעה נערים עזתיים צוהלים.

לכבוד החקלאים העמלים בעוטף יומם ולילה, לכבוד הבנקים הישראליים החרוצים הגובים את תשלומי ההלוואות דבר חודש בחודשו ומאיימים בעיקולים בעת הצורך,

לכבוד המשפחות התאילנדיות המתפרנסות בכבוד ובחיוך, לכבוד רגבי האדמה השותקים, ולכבוד כוחה של האש העזתית הזעירה המצליחה לנצח במשב רוח קליל את מטחי הצהרות הרהב של הפוליטיקאים הישראליים - הנני משיא משואה זאת.

***

2.

אני, כפיר בן שלום ורחל, חייל מיוזע עייף ויגע בחטיבת השריון הנושא על גופו חמשה-עשר קילוגרמים של אביזרי הגנה חיפוי והסתתרות, דור שלישי בשריון, מצית משואה זאת לכבוד חבריי לנשק הנוצרים ונוטרים את אֶשֶׁם היעילה לקולם וצו מצפונם המפותח של היועצים המשפטיים שוכני המפקדות הממוזגות, לכבוד חבריי הנחבאים עמדי בקפלי דיונות החול ואינם מרהיבים לעשות שימוש בנשקיהם המשוכללים מחשש תגובות אומות אירופאיות, לכבוד חבריי השרויים בסכנת חיים ואינם מהינים להיחלץ חושים ולהכות את האויב בין עיניו מחשש הסתבכות משפטית פתלתלה שתגרור אותם לתסבוכת כתבי אישום ומלכודת העמדות לדין, המצווחים במכשירי הקשר לטייסים החגים מעל ומבקשים את עזרתם אך רואים את המטוסים שבים על עקבותיהם בשל 'זיהוי דמות אזרחית בקרבת מפקדת המחבלים', לכבוד חבריי היורים באומץ רב ירי של אש חיה היישר לבטנו של האוויר תוך ווידוא מוחלט שלא נשקפת מהאש סכנה לקצה ציפורן זרתו של פלסטיני עזתי.

לכבוד כוחה העצום של המשפטיזציה הבולמת את פראותנו לתפארת המוסר, לכבוד זקיפות קומתם של היועצמ"שים האוגדתיים המלומדים, לכבוד עצמאותה וחירותה של המוסרנות המשפטית, לכבוד עמיתינו המחרפים את נפשם בלשכות הפאר של התביעה הצבאית ובעיקר ליד מכונות הקפה המשוכללות, ולכבוד האוויר הספגן

הסופג בשתיקה בדומיה ובהכנעה את הירי הקשוח האמיץ והבלתי מתפשר שאנו יורים לעברו ללא פחד ממה יאמרו הגויים - הנני משיא משואה זאת.

***

3.

אני, ירוסלב בן בוריס ונדיה, טנקיסט מחופר בגזרת רצועת-עזה, דור שני לעולים יהודיים שעלו ארצה מברית המועצות, כי אנשי הסוכנות היהודית אמרו להם שכאן בארץ איש לא יפגע בהם, כי סיפרו להם בהתרגשות שהיהודים-של-היום יודעים להגן על עצמם, כי הם לא חלמו שהם יצטרכו להימלט בשלוש ורבע בלילה בפיג'מה לחדרי מדרגות הומי אדם ולחכות להישמע הבום, כי הם לא מצליחים לספור ארבעים וחמש שניות מרגע הישמע האזעקה מפלחת הכליות עד לרגע ההגעה הבטוחה למחסה הבטוח, פחות או יותר בטוח.

לכבוד האימונים המפרכים בתרגילי האוגדות שבהם תרגלנו ירי צולב ואינני יודע למה ובשביל מה, לכבוד הנשק החדיש והיקר תוצרת ארה"ב המחמש את הטנק שלי ואינו אלא לראותו בלבד ולא לירותו, לכבוד הדיבורים הנחושים החזקים המנוסחים טוב ויפה ורהוט ומתרברב ומברבר אך אין להם שמץ של כיסוי בשטח, לכבוד המפקדים המתחלפים שלי שמדברים אלינו בעברית חזקה שלא אומרת כלום במקום לדבר ברוסית שמדברים פחות ועושים יותר, אולי אשלח אותם לחינוך צבאי אצל פוטין, לכבוד הברברת המגוחכת והפתטית - הנני משיא משואה זאת.

***

4.

אני, זאבי בן משה ושרה, צעיר יהודי בן עשרים ושבע, בוגר יחידה קרבית שקיפח חברים בצוק איתן, המשלם אלפיים וחמש מאות שקלים על שכירות חודשית של דירה

בת חדר וחצי, העובד מבוקר ועד ערב בשכר מינימום ויודע שלא יצליח לרכוש דירה משל עצמו, המלווה להוריו סכום כסף למימון ההגנה המשפטית שלהם במשפט שמנהלת נגדם העיריה על הוצאת מרפסת של מטר ורבע שבו חשבו לשכן אותי, השורף בכל יום כשעה וחצי בהמתנות לתחבורה הציבורית, מצית משואה זאת לכבוד חברי, אחמד אמג'ד מהפזורה הבדואית, העובד יחד עמי בבית העסק ומגיע בכל יום לעבודה בטיוטה קורולה 2019 שאביו קנה לו מדמי הביטוח הלאומי של חודש אחד שהוא מקבל מהמדינה, המתגורר בקוטג' אדמדם רעפים בן שלוש קומות וחלונות מקומרים ומסולסלים שבנה על אדמת נגב נינוחה ורגועה שאותה כבש לו אביו בעזרת עשרה שתילי עץ זית ושני פחונים, המקבל אף הוא כמו אביו מדי חודש בחודשו דמי ביטוח לאומי המנותבים ישירות לתכנית חיסכון, הפורץ בצחוק גדול כשהוא מקבל דרישות תשלום והתראות מרשויות המיסוי ומחברות החשמל והטלפון והמים שאינן מצליחות להתחקות אחרי החיבורים הפיראטיים שלו לתשתיות שלהם, העומד לקבל מהמדינה חצי דונם בחינם במסגרת הסדר קרקע כולל אך במקביל גם יפגין נגד העושק של אדמת הקוטג' שלו שאותה ישאירו בחזקתו בלית ברירה - הנני משיא משואה זאת.

***

5.

אני אלקנה בן מישאל ומבשרת, אזרח ישראלי וציוני לא ציני, שהתרגש יחד עם אזרחי ישראל לשמוע את ראש הממשלה אומר במו פיו ב'יום השואה' ב'יד ושם' כי היום לא נושיט את צווארנו לשחיטה וכי העם היהודי לא יצעד עוד כצאן לטבח,, ובלשונו הרהוטה: "בשואה היינו חסרי ישע, חסרי מגן וחסרי קול, למען האמת קולנו לא נשמע בכלל. היום יש לנו מדינה חזקה, צבא חזק, וקולנו נשמע בין העמים" - ובכן הנני

מדליק משואה זאת לכבוד יכולת ההבלגה המופלגה שלנו, לכבוד כושר הסיבולת
המפליא שלנו, לכבוד כוננות הספיגה הבלתי נלאית, לכבוד אזהרות התחנונים
לעזתיים להפסיק את האש.

לכבוד אזרחי ישראל הצועדים בהמוניהם בריצה חסרת נשימה לקול בוכים ולקול
האזעקות היישר אלי המקומות המוגנים, פועים כעדרי כבשים צייתנים וגועים
כלהקות עזים ממושמצות, בעודם מצטנפים ומתכווצים ואומרים בקול גדול בשפתיים
חיוורים ובלשון מתבלבלת: לעולם לא עוד ! לעולם לא עוד ! ניקח את גורלנו בידינו.
לא נלך כצאן לטבח כמו סבינו וסבתותינו. ממש לא.

לא נלך כמוהם.

לא נלך.

נרוץ.

***